Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 25'*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' *(Συνέχεια)*

Καὶ χαμηλώσας τὴν φωνήν, προσέθεσε :

— Πρόσεξε τὸ γράμμα μου. Νὰ τὸ δώσῃς στὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης τὸν ἴδιο, στὰ χέρια του!

— Ἐννόησα, Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἴδιον τόνον ὁ Μπόμπης. Εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχος.

Μὲ τὰς προετοιμασίας ἡ ὥρα ἐπέρασεν.

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ δουκός, αἱ ἅμαξαι ἐζεύχθηταν καὶ τὰ κιβώτια ἐφορτώθησαν.

Ὁ Λωζὲν ἀνέβη εἰς τὴν ταξειδιωτικὴν ἅμαξαν, ἐκάθησε μὲ τὴν συνήθη του χάριν, ἀπεχαιρέτησε γελαστὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ μὲ ἠχηρὰν φωνὴν διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην :

— Ἔμπρός! Πάρε τὸ δρόμο τοῦ Λυών, μὲ γκαλόπ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Μυστηριώδης κατοικία.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Μπόμπης ἐβάδιζε, διευθυνόμενος πρὸς τὸν πύργον τῆς Καμπανίας (*Σαμπάνιε ἀν-Βεξέν.*) Εἰς τὸν πύργον αὐτόν, καθὼς τοῦ εἶχαν εἰπῆ, θὰ εὕρισκε τὸν λόρδον Πέρσυ. Πιστὸς εἰς τὰς ὁδηγίας ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ὁ δούξ, ὁ μικρὸς τζόκεϋ θὰ μετέβαινε πρῶτα πρὸς συνάντησιν τοῦ πρώην κυρίου του διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ κατόπιν θὰ νεχώρει εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης τὸν φάκελλον τῶν σπουδαίων ἐκείνων ἐγγράφων.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, εὑρέθη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ χωρίου Μερύ. Ἕνας χωρικός, τὸν ὁποῖον ἠρώτησε, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ πύργος τῆς Καμπανίας ἀπεῖχεν ἀκόμη δύο ὁλοκλήρους λεύγας.

Ἐνύκτωνε καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα, τὰ ὁποῖα συνεσωρεύοντο εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐπρομηνοῦσαν καταιγίδα. Ὁ Μπόμπης ἔτρεχεν, ἐλπίζων νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς νυκτός.

Ἠκολούθε τὸν ποταμὸν Οὐάζην, καθὼς τὸν εἶχαν ὁδηγήσει. Αἱ μεγάλαι σκιαὶ τῶν δένδρων, φωτιζομένων κατὰ διαλείμματα ὑπὸ τῆς ἀνατελλούσης σελήνης, τὸν ἐτρόμαζαν ὀλίγον. Ἐπιτέλους διέκρινε τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μακρᾶς ἐκκλησίας τῆς Καμπανίας καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης κιγκλιδωτῆς ἐξωθύρας, ἡ ὁποία ἦτο ἀνοικτὴ καὶ δὲν ἐφυλάσσετο ἀπὸ κανένα.

Ὁ Μπόμπης εἰσῆλθεν εἰς ἀπέραντον δενδροστοιχίαν γιγαντιαίων καὶ πολυθερούδων φιλυρῶν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλαμψεν ἡ πρώτη ἀστραπή, συνοδευομένη ἀπὸ φοβερὰν βροντήν. Εὐτυχῶς, τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ πύργου ὡδήγουν τὰ βήματά του καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου κτιρίου.

Ὤ, τί μαῦρος, τί πένθιμος ποῦ ἦτο ὁ πύργος ἐκεῖνος, μὲ τοὺς πυργίσκους του, μὲ τὰς ὀξυκορύφους του στέγας καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀψιδωτά του παράθυρα!

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἐπλησίασε τὰ φωτισμένα θυροπαράθυρα μιᾶς μεγάλης αἰθούσης τοῦ ὑπογείου καὶ ἀπὸ τὰ γυαλιὰ

«Ἕνας ἄνθρωπος, κρατῶν φανάρι, τὸν ἐκύτταξε...» (Σελ. 198, στ. 6'.)

ἐκύτταξε μὲ περιέργειαν μέσα. Πέριξ μιᾶς μεγάλης τραπέζης, καμμιὰ εἰκοσαριὰ συνδαιτημόνες ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγλεντοῦσαν εἰς τόσον παράξενον μέρος, δὲν ἀνεγνώρισε τὸν λόρδον Πέρσυ· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κτιρίου, προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ὑραν τῶν σταύλων ἢ τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου θὰ συναντοῦσε κανένα ὑπηρέτην καὶ θὰ τὸν πορεκάλει νὰ τὸν εἰσαγάγῃ.

«Ἕνας χωρικός τὸν ὁποῖον ἠρώτησε...» (Σελ. 197, στ. γ'.)

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπτιγύρισε τὰ τείχη τοῦ πύργου, δὲν εἶδε ποιθενὰ οὔτε εἴσοδον, οὔτε φῶς. Εἰς ὅλον τὸ σκοτεινὸν κτίριον, δὲν ἔλαμπε παρὰ μόνον ἡ τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου.

Ἐν τούτοις τἀστραπόβροντα ἐξηκολούθουν ἄγρια καὶ ὁ μικρός, φοβισμένος, ἡτοιμάζετο πλέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅταν εἶδεν ἔξοφνα κ' ἕνα ἄλλο φῶς, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ ἕνα φεγγίτην σχεδὸν ἰσόγειον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ πύργου.

Ἔτρεξεν ἐκεῖ καὶ σκύψας, ἠμπόρεσε νὰ ἴδῃ εἰς μίαν ἄλλην αἴθουσαν, ὑπόγειον αὐτήν, ἕνα ἄλλον ὅμιλον ἀνθρώπων, καταγινομένων ἐπίσης νὰ πίνουν καὶ νὰ τραγωδοῦν.

—Διάβολε! ἐσυλλογίσθη ὁ Μπόμπης· δὲν κάμνουν λοιπὸν ἄλλη δουλειὰ 'σαὐτὸν τὸν πύργο;

Παρατηρήσας προσεκτικώτερα αὐτοὺς τοὺς συνδαιτυμόνας, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦσαν οἱ ὑπηρέται, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτει πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ ἕνα ὑαλοπίνακα τοῦ φεγγίτου.

Τὸ κτύπημα αὐτὸ εἶχε παράδοξον ἀποτέλεσμα: ὅλοι οἱ ὑπηρέται ἔπαυσαν ἀμέσως νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν, καὶ τὰ πρόσωπά των ἐξεθήλωσαν τρόμον καὶ ἔκπληξιν.

Ἐπὶ τέλους κάποιος ἀπεφάσισε νὰ ναεῖ εἰς ἕνα σκαμνὶ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ τὸν φεγγίτην:

—Ποιὸς εἶνε;

—Ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, μὲ γράμμα διὰ τὸν μυλόρδον Πέρσυ.

—Σταθῆτε! εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν πολὺ μακραὶ εἰς τὸν Μπόμπην, ἤκουσε κρότους κλειδαριᾶς καὶ σύρτου, ἔπειτα δὲ καὶ βημάτων ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δενδροστοιχίας, πλησίον του. Ἕνας ἄνθρωπος, κρατῶν φανάρι, τὸ ὕψωσε μέχρι τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸν ἐκύτταξε καλά. Ἔπειτα μὲ κάποιαν δυσπιστίαν, τῷ εἶπε:

—Προχώρησε δέκα βήματα, δεξιᾷ σου, κατὰ τὸ χαντάκι τοῦ πύργου. Θὰ βρῇς μιὰ πόρτα μικρούλα στρογγυλή. Περίμενε ἐκεῖ. Θὰ ἔλθω νὰ σοῦ ἀνοίξω.

Ὁ Μπόμπης, ἀνήσυχος κάπως ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις αὐτοὺς τρόπους τοῦ ὑπηρέτου, ἐν τούτοις ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑποδειχθεῖσα θύρα ἠνοίγετο ἐνώπιόν του.

—Ἀκολούθησέ με! τῷ εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἀκολούθησε τότε τὸν ὁδηγόν του εἰς λαβύρινθον διαδρόμων καὶ μεγάλων θολωτῶν αἰθουσῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἦτο συνηθροισμένον τὸ προσωπικόν.

«Εἰσῆλθεν εἰς ἀπέραντον δενδροστοιχίαν...» (Σελ. 198, στ. γ'.)

Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὸν νεήλυδα. Ἕνας χονδρὸς ἀρχιμάγειρος τῷ ὑπέδειξε μόλις ἕνα κάθισμα πλησίον τῆς ἑστίας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν. Πολλοὶ ἐφαίνοντο ἤδη μεθυσμένοι. Μετὰ μακρὸν ἀναμονήν, ὁ ὑπηρέτης μὲ τὸ φανάρι ἐπανῆλθεν. Ἡ στυγνή του μορφὴ εἶχε κάπως μαλακώσῃ καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Μπόμπην σχεδὸν εὐγενῶς.

—Μικρέ, τῷ εἶπεν, ὁ κύριός μου μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι ὁ μυλόρδος Πέρσυ λείπει ἀπὸ τὸν πύργον. Ἐπῆγε νὰ ἴδῃ ἐδῶ κοντὰ ἕνα κτῆμα ποῦ θέλει νὰ γοράσῃ, καὶ θὰ λείψῃ ἴσως δυὸ μέρες. Ἂν θέλῃς ὅμως, μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς τὸ γράμμα τοῦ δουκὸς Λωζὲν καὶ ὁ κύριός μου θὰ τὸ δώσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν λόρδον Πέρσυ, ἅμα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον.

Ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἄρεσε πολὺ εἰς τὸν Μπόμπην. Αὐτὸς ἐννοοῦσε νὰ ἴδῃ τὸν πρώτην κύριόν του καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ διὰ τὸ μέλλον του. Ἀπεκρίθη ὅθεν εἰς τὸν ὑπηρέτην ὅτι, ἀφοῦ ἦτον ἔτσι, ἐπροτιμοῦσε νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο ἡμέρας. Καὶ ἐσηκώθει διὰ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης τὸν ἐσταμάτησε.

—Ποῦ θὰ πᾶτε; τὸν ἠρώτησε.

—Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης· σὲ κανένα ξενοδοχεῖο ἐδῶ κοντά.

—Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ ξενοδοχεῖο.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπεσε κεραυνὸς πλησιέστατα τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος ἐσείσθη ἐκ θεμελίων καὶ συγχρόνως ραγδαία βροχὴ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ γυαλιὰ μὲ μανίαν.

Ὑποπτη φιλοξενία.

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος, κατεψυχασμένος, ἐδίσταζε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν βροχὴν καὶ εἰς τὸν ἄνεμον. Ἐφαίνετο περιμένων πρότασιν φιλοξενίας, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὁ ὑπηρέτης δὲν ἄργησε νὰ τοῦ κάμῃ.

—Ὁ κύριός μου, τῷ εἶπε, μοῦ ἐσύστησε νὰ περιποιηθῶ τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κ. Λωζέν. Ἂν θέλετε λοιπὸν νὰ περάσετε τὴν νύκτα ἐδῶ, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς ἕνα δωμάτιον, ὅπου θὰ μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε καλά.

Μὲ ὅλον τὸν ἀόριστον φόβον ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ἡ μυστηριώδης ἐκείνη κατοικία, ὁ μικρός, ἐξηντλημένος, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀποκοιμηθῇ μίαν τόσον φυσικὴν προσφώνησιν, καὶ ἀπεκρίθη:

—Σᾶς εὐχαριστῶ... Ναί, θέλω νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε...

—Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο, σύντροφε! εἶπεν ὁ χονδρὸς ἀρχιμάγειρος. Πάντα καλλίτερα ἐδῶ παρὰ ἔξω, μ' αὐτὸ τὸν παλιόκαιρο!

Καὶ προσέθεσε, στραφεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους:

—Ἔ, σεῖς! κάμετε θέσι τοῦ παιδιοῦ!

Οἱ συνδαιτυμόνες ὑπήκουσαν καὶ ὁ

Μπόμπης ἐκάθησε μεταξὺ ἑνὸς λακέ, μὲ ἀντιπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, καὶ μιᾶς καμαριέρας. Ἐγέμισαν τὸ πιάτο του μὲ μεζέδες, μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ ὀρεκτικούς, καὶ τὸ διπλανό του κορίτσι τοῦ ἐγέμισε τὸ ποτήρι μὲ ἄσπρο κρασὶ ἐνωδέστατον.

Τρώγων καὶ πίνων, ὁ Μπόμπης ἐγίνετο βαθμηδὸν εὐθυμότερος, ἔπαιρνε θάρρος καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ ἐλεύθερα μὲ τοὺς ὁμοτραπέζους του.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ ἀμαξηλάτου περὶ τοῦ ποία ἦτο ἡ ὑπηρεσία του εἰς τὸν οἶκον τοῦ δουκός, δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀξίαν του, ἐξηγῶν τὴν ὅλως προνομιοῦχον θέσιν τοῦ τζόκεϋ. Ἴσως μάλιστα (καὶ δι' αὐτὸ ἔπιατε τὸ ἄσπρο κρασί), δὲν ἐκράτησε τὴν γλῶσσάν του ὅσον ἔπρεπε καὶ ἄφησε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἦτο ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τοῦ κυρίου του μὲ σπουδαίαν ἀποστολὴν εἰς τὸ Λονδῖνον.

Μὲ αὐτὰς τὰς ὁμιλίας, ἡ νύκτα ἐπροχώρησε καὶ εἶχεν ἤδη κτυπήσῃ ἡ ἑνδεκάτη, ὅταν ὁ Μπόμπης ἀπεφάσισε νὰ φύσῃ τὸ πρόθυμον ἀκροατήριόν του, διὰ νὰ κελευσθῇ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ὡδηγοῦσεν εἰς τὸ δι' αὐτὸν προωρισμένον δωμάτιον. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εὑρίσκετο εἰς μεμονωμένον πυργίσκον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ πύργου, εἰς τὸ ἄκρον ἀπεράντου διαδρόμου.

Ὁ μικρός, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα ὡραῖα, παρετήρησε μ' εὐχαρίστησιν ὅτι τὸ κρεββάτι του, μαλακώτατον, εἶχε καθαρώτατα σινδόνια, καὶ ὅτι εἰς τὸ τζάκι ἐσπινθηροβολοῦσε μία καλὴ φωτιὰ ἀπὸ εὐώδη ξύλα. Εὐχαρίστησε διαχυτικώτατα τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἀπεσύρθη, ἀφοῦ ὅμως ἐκλείδωσε πρῶτα τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀπέξω.

Ὅταν ὁ Μπόμπης ἤκουσε τὸν κρότον τῆς κλειδαριᾶς, ἀνετινάχθη καὶ ἠρώτησε διατὶ τὸν ἐκλείδωναν ἔτσι.

—Εἶνε ἡ συνήθειά μας, ἀπεκρίθη ἁπλῶς ὁ ὑπηρέτης ἀπέξω.

Καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Εὑρεθεὶς οὕτω φυλακισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Μπόμπης κατελήφθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν ἀόριστον φόβον ποῦ ἠσθάνετο πρίν. Καὶ τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ φύγῃ, νὰ δραπετεύσῃ.

Δυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ νὰ θέλῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα· πρέπει νὰ εἰμπορῇ καὶ νὰ τὸ κάμῃ... Ὁ Μπόμπης, ἐπιθεωρήσας τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο, ἐπείσθη ὅτι ἡ δραπετεύσις ἦτο, ἂν ὄχι ἀδύνατος, τουλάχιστον δυσκολωτάτη. Ἡ διπλοκλειδωμένη θύρα ἦτο μονοκόμματη, ἀπὸ δρῦν. Ὅσον διὰ τὸ παράθυρον, αὐτὸ εὑρίσκετο ἄνωθεν τῆς τάφρου τοῦ πύργου, τῆς ὁποίας τὰ πρασινα νερὰ ἐφαίνοντο λάμποντα εἰς βάθος διακοσίων τουλάχιστον ποδῶν. Καὶ ὅμως ὁ Μπόμπης ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδέαν νὰ φύγῃ.

«Θὰ φύγω ἀπὸ δῶ-μέσα, ἐσκέπτετο, μακάρι νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!»

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν, ἐξήτασε προσεκτικῶς τὴν πρόσοψιν. Κάτωθεν τοῦ παραθύρου, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς ἀναστήματος ἀνθρώπου, ὑπῆρχε μία στενὴ *κορνίζα*, περιβάλλουσα ὅλον τὸν τοῖχον τοῦ πυργίσκου, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Μπόμπης ὑπελόγισεν ὅτι, ἂν ἠμπορροῦσε νὰ πατήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν κορνίζαν καὶ νὰ τὴν διατρέξῃ, θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν γωνίαν τὴν σχηματιζομένην ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ πυργίσκου μὲ τὴν βορείαν πρόσοψιν τοῦ κτιρίου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ»

Ἀγαπητοί μου,

Δοῦ μία Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ἡ ὁποία ἔγεινε Παροῦσα! Εἶνε ἡ δνὶς Ἑλένη Γ. Λαμπίρη, ἡ ὁποία, ὅπως θὰ ἠκούσατε ὅσοι ζῆτε εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ δώσῃ κατ' αὐτὸς μίαν ἰδικήν της ὀπερέττα εἰς τὸ θέατρον. Γυναῖκα καὶ νὰ γράφῃ μουσικήν; καὶ μάλιστα μουσικὴν τοῦ θεάτρου, ποῦ εἶνε τὸ δυσκολώτερον εἶδος; Πολὺ σπάνιον πρᾶγμα, παράδοξον, σχεδὸν ἀπίστευτον! Καὶ ὅμως! ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον, καὶ αὐτὴ ἡ θυμασία πρόοδος, καὶ αὐτὸς ὁ θρίαμβος τῆς γυναικείας ἀναπτύξεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὴν μεγάλην της εἰκογένειαν ἔμελλε νὰ προέλθῃ... Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς ἢ ὅσοι ἔχουν τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ φυλλομετροῦν παλαιοὺς τόμους τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ συνήντησαν βέβαια πολλάκις τὸ ψευδώνυμον *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά, εἰς τὰς Κυριακάς, εἰς ὅλην τελοσπάντων τὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ δ. Λαμπίρη, μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, —τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μάλιστα ἤλλαξε, —διετέλεσε δρῶσα συνδρομήτρια καὶ φίλη τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς ἐνθουσιωδεστέρας καὶ πιστοτέρας. Ἔπασχε καὶ αὐτή, ὅπως τὸ ἔλεγαν τότε οἱ φίλοι μας, ἀπὸ «Διαπλασίτιδα». Διεκρίνετο προπάντων διὰ τὰς ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς ποῦ μᾶς ἔγραφεν, ἐβραβεύθη δὲ πολλάκις εἰς Διαγωνισμοὺς καὶ ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκών της.

Εἰμπορροῦμεν λοιπὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ φήμη της, ἡ δόξα της, —καὶ θὰ ἴδῆτε, ὅτι μετ' ὀλίγον θἀποκτήσῃ μεγάλην, —ἤρχισεν, ὅπως καὶ τόσων ἄλλων, μεγάλων σήμερον καὶ ἐνδόξων, ἀπὸ τὴν Διάπλασιν.

Λοιπόν, ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* εἶνε τώρα παροῦσα. Τὸ εἶπε καὶ ἔγεινεν. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σπουδάς της εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, —κόρη τοῦ ἀειμνήστου μουσικοῦ Γεωργίου Λαμπίρη, ἐγεννήθη μὲ ἰσχυρὰν μουσικὴν ἰδιοφυΐαν, —ἐπῆγεν εἰς τὴν Λειψίαν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ τρία-τέσσερα χρόνια διὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Ἐμαθήτευσεν ὑπὸ τοὺς διασημοτέρους διδασκάλους, —τὸν Μὰξ Ρέγκερ, τὸν Χόφμαν, τὸν Ζίττ, —ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ δίπλωμα συνθέσεως, ἐνορχηστρώσεως καὶ ὀρχήστρας, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

Ἔκαμε δηλαδὴ τὰς ἀνωτέρας, τὰς τελειοτέρας σπουδὰς ποῦ εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ μουσικός. Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετόν, μάλιστα διὰ μίαν γυναῖκα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς μουσικῆς σοφίας, τῶν γνώσεων, τῆς ἐπιστήμης, τῶν ἤχων, ἡ δ. Λαμπίρη ἔχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ συνθέτῃ, νὰ μελοποιῇ. Αἱ γυναῖκες συνήθως μανθάνουν, διδάσκουν, ἐκτελοῦν μουσικήν, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν ἰδικήν των. Ἡ Ἱστορία τῆς παγκοσμίου Μουσικῆς ὀλίγας συνθετρίας ἀνυφέρει, καὶ μεταξὺ αὐτῶν μία ἢ δύο μόνον εἶνε ποῦ ἔχουν ἀξίαν. Ἔ, ἡ δ. Λαμπίρη εἶνε ἀπὸ τὰς ὀλιγίστας αὐτάς. Ὅσοι ἤκουσαν τὰς συνθέσεις της, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὰς δοκιμάς τῆς ὀπερέττας της, ἔμειναν ἔκθαμβοι πρὸ τῆς ἐμπνεύσεως, τῆς δροσερότητος καὶ τῆς σοφῆς ἐπεξεργασίας τῆς γυναικείας αὐτῆς μουσικῆς.

Μεθαύριον, ὅταν εἰς τὸ «Πανελλήνιον» θὰ δοθῇ ἡ πρώτη τοῦ «Ἀποκρηάτικου Ὀνείρου», —αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος τῆς πρώτης ἑλληνικῆς ὀπερέττας, —ἡ δ. Λαμπίρη αὐτοπροσώπως θὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστραν. Πρώτην φοράν, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἴσως καὶ εἰς τὸν κόσμον, μία γυναῖκα, ἕνα κορίτσι, δίδει ἰδικόν της μουσικὸν ἔργον εἰς θέατρον καὶ τὸ διευθύνει μόνη της. Θὰ εἶνε μία ἐσπέρα ὡραία καὶ μοναδική. Καὶ θὰ εἶνε μία στιγμὴ ἐξόχως δι' ἡμᾶς συγκινητικὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* τῆς «Διαπλάσεως», πραγματοποιοῦσα τὸν πόθον της, τὸ ὄνειρόν της, θὰ ὑψώσῃ διὰ πρώτην φορὰν τὴν *μπαγκέταν* τοῦ *μαέστρου*, ὡς σύνθημα διὰ νὰ ἐκχυθοῦν πρὸ ἑνὸς ἐκθάμβου, μαγευμένου ἀκροατηρίου, ποῦ δὲν θὰ πιστεύῃ οὔτε τὰ μάτια του, οὔτε ταυτιά του, οἱ θησαυροὶ τῆς ὑπερόχου της τέχνης. Ποία τιμή, τί καμάρι καὶ διὰ τὴν Μητέρα Διάπλασιν!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ἱστορία τοῦ γέρου Τερμίτη.

Ἡ Ἀννέτα ἔτρεξε μὲ τὴν Κρινιὼ καὶ σὲ λίγο βρῆκαν μερικοὺς σπόρους καὶ ἕναν ὥριμο καρπό, ποῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ δένδρο. Ἦταν καὶ λιγάκι σάπιος, μ' αὐτό, γιὰ τὰ μερμήγκια, τὸν ἔκανε ἀκόμη πιὸ νόστιμο.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐκουβάλησαν, σιγὰ-σιγά, μὲ πολλοὺς δρόμους, στὴ φωλιὰ καὶ τὰ ἐτοποθέτησαν καλὰ σὲ μιὰν ἄκρη. Ἔτσι θὰ εἶχαν τί νὰ φάγουν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ὡς αὔριο.

Ὅταν ἄρχισε νὰ βρέχῃ, μαζεύθηκαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σπίτι. Ἡ Κρινιὼ ἐκάθισε δίπλα στὸν γέρο Τερμίτη καὶ ἡ καλὴ Ἀννέτα ἀντίκρυ του.

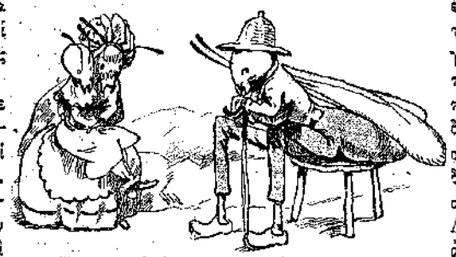

«Ἔρχομαι ἀπὸ μιὰ χώρα τόσο μακρυνή...»
(Σελ. 200, στ. α'.)

Ὁ καϊμένος ὁ γέρος δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ χαρά του· τελοσπάντων, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, καὶ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐξορίας του, μποροῦσε νὰνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ κάποιον. Ἐκάθησε στὸ σκαμνί του ἀναπαυτικά. Ἔξω ἡ βροχὴ ἔπεφτε μὲ χονδρὲς σταλαγμοὺς καὶ τὸ πέσιμό της ἀντηχοῦσε βαρειὰ ἐπάνω στὰ μεγάλα φύλλα.

Ἡ Κρινιὼ ἑτοιμάσθηκε νὰ κούσῃ μὲ προσοχή, ἀποφασισμένη νὰ μὴ χάσῃ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Ἡ Ἀννέτα ὅμως, ἂν καὶ ἄκουγε κι' αὐτὴ μ' εὐγενικὸ ἐνδιαφέρον, ἐκύτταζε συγχρόνως τριγύρω της, διὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ τώρα τί δουλειὲς εἶχε γι' αὔριο.

«—Ἔρχομαι ἀπὸ μιὰ χώρα τόσο μακρυνή, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ Τερμίτης, ποῦ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ μετρήσω πόσα μερόνυκτα πέρασαν ἀπὸ τότε ποῦ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸν λαμπρὸν οὐρανό της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν ἀπάνω 's ἕνα καρπό, ποῦ οἱ ἄνθρωποι τὸν λένε *ἀνανᾶ*. Βρῆκα στὸ φλοιό του μιὰ τρύπα, μπῆκα μέσα κι' ἄρχισα νὰ ρουφῶ τὸ γλυκύ του χυμό· ὅταν ἔξαφνα ὁ καρπὸς φεύγει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ρίχνεται 's ἕνα μέρος σκοτεινὸ καὶ κλειστό. Καὶ ἄλλοι καρποὶ ἦταν σωρευμένοι ἐκεῖ μέσα, δίπλα στὸ δικό μου. Καθὼς ἑνάντια ὕστερα, ἤμαστε μέσα 's ἕνα κιβώτιο, ποῦ τὸ ἐσκέπασαν καὶ τὸ κάρφωσαν. Ἔπειτα τὸ σήκωσαν. Φαντασθῆτε τὴ θέσι μου! Ἀ, πόσο καταράσθηκα τὴν κακή μου τύχη ποῦ μ' ἀπεχώριζε ἔτσι ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ μ' ἔστελνε ὁλομόναχο σὲ ἄγνωστο μέρος, γιὰ νὰρχίσουν τὰ τέλειωτα βάσανά μου!

«Τελοσπάντων, καθὼς σᾶς εἶπα, ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρό, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸν λογαριάσω ἀκριβῶς, τὸ κιβώτιο ἐτραντάχθηκε πάλι, ἀνοίχθηκε, καὶ ὁ ἀνανᾶς μου, μαζί μ' ἕνα σωρὸ ἄλλους, μπῆκε 's ἕνα ἄλλο περίεργο κιβώτιο, ἀνοικτό, ποῦ ἀπὸ κάτω του εἶχε κάτι στρογγυλὰ πράγματα ποῦ ἐγύριζαν, ὅταν ἕνα ἄλογο, δεμένο στὸ κιβώτιο, ἀρχιζε νὰ περπατῇ.

«—Θὰ ἦταν ἁμάξι, εἶπε ἡ Ἀννέτα.

«—Μπορεῖ νὰ ἦταν ὅπως τὸ λέτε· ἐγὼ ὅμως ξέρω τόσο λίγο τὴ γλῶσσα καὶ τὰ πράγματα τοῦ τόπου σας, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἂν ἔχετε δίκιο. Ἂς εἶνε, σᾶς πιστεύω. — Λοιπὸν τὸ ἁμάξι, ἀφοῦ ἔτρεξε πολύ, στάθηκε κάπου. Καὶ τότε μ' ἔβαλαν μπροστὰ 's ἕνα πρᾶγμα στερεὸ καὶ διάφανο, ποῦ ἔβλεπα, ἀπέξω, νὰ περνοῦν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Κάπου-κάπου σταματοῦσαν· ἔμπαιναν στὸ μέρος ποῦ εὑρισκόμουν, πάντα χωμένος μέσα στὸν ἀνανᾶ μου, καὶ ἔπειτα ἔφευγαν.

«—Ἤθελε νὰ μαγαζί, εἶπε ἡ Ἀννέτα, καὶ σᾶς εἶχαν στὴ βιτρίνα.»

Ὁ Τερμίτης ἐξύνισε τὰ μυστρά του. Ἦταν λιγάκι ἐγωϊστὴς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ ἄλλος περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

«Μπορεῖ νἄμουν καὶ σὲ μαγαζί, ἐξακολούθησε. Τελοσπάντων, ἕνας ἄνθρωπος μὲ πῆρε. Ἦταν μιὰ μέρα ποῦ ἔκαμνε ζέστη πολύ. Ὁ ἄνθρωπος μ' ἐπερπάτησε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἔπειτα μ' ἔβαλαν ἐπάνω 's ἕνα πρᾶγμα ψηλό, μὲ τέσσερα ξυλένια ποδάρια, ποῦ δὲν τὰ κουνοῦσε ὅμως καθόλου.

«—Δηλαδὴ 's ἕνα τραπέζι, εἶπε ἡ Κρινιώ.

«—Δὲν ξέρω, αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ δυσαρέστησε. Ἐκατάλαβα,—καὶ δὲν ἄργησα νὰ τὸ καταλάβω,—ὅτι ἦλθε καιρὸς νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν τρύπα μου. Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἤμουν σ' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ τὸ λένε ἐξοχή. Πῶς σᾶς φαίνεται;

«Πῶς νὰ μοῦ φανῇ; εἶπε ἡ Ἀννέτα. Ἡ περιπέτειά σας εἶνε ἁπλή. Ἤσθε μέσα 's ἕνα φροῦτο, ποῦ τὸ ἔκοψαν, σᾶς ἐφόρτωσαν στὸ πλοῖο, ἔπειτα στὸ ἁμάξι, φθάσατε 's ἕνα μαγαζί, σᾶς ἐπούλησαν 's ἕναν ἄνθρωπο, ἀπὸ κεῖ καταφέρατε νὰ γλυτώσετε καὶ τώρα βρίσκεσθε ἐδῶ!

«—Μπράβο! εἶπεν ὁ Τερμίτης, εἶσθε ἔξυπνο μερμήγκι, γιατὶ καταλάβατε ἀμέσως ἐκεῖνο ποῦ ἐγὼ ἄργησα πολὺ νὰ τὸ καταλάβω. Ἔτσι ἀλήθεια συνέβησαν τὰ πράγματα, γιὰ νὰ βρεθῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ποῦ τὴ λένε Ἀφρική, στὴ δική σας πατρίδα. Καὶ μιὰ ποῦ βρέθηκα στὴν ἐξοχή, ἐτρύπωσα 's αὐτὸ τὸ δάσος ποῦ μὲ βλέπετε, χωρὶς νὰ περιμένω τίποτε καλὸ γιὰ τὸ μέλλον.»

Κ' εὐχαριστημένος ποῦ μπόρεσε νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορία του, ὁ Τερμίτης ἄκουσε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστησι τὴν ἱστορία τῆς Κρινιὼς καὶ τῆς Ἀννέτας, καὶ ἔπειτα κοιμήθηκαν καὶ οἱ τρεῖς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε ἡ μεγάλη ἐργασία. Ἀκούραστη, ἡ Ἀννέτα ἐσκουντοῦσε μ' ἐνθαρρυντικὰ λόγια τὴν Κρινιὼ καὶ τὸν Τερμίτη! Ὅλη ἡ φωλιὰ ἐκαθορίσθη ἀπὸ τὰ σκουπίδια της καὶ ὅλα τὰ πετραδάκια ἐκουβαλήθηκαν στὴν εἴσοδο. Ὡς τὸ μεσημέρι, ἡ σπουδαία αὐτὴ προετοιμασία ἐτελείωσε. Ἔπειτα ἡ τρεῖς φίλοι ἀνέβηκαν σὲ μιὰ φλαμουριά, ἐκεῖ κοντά, κ' ἐγεμάτισαν μὲ σπόρους, γιὰ νὰ οἰκονομήσουν ἐκείνους ποῦ εἶχαν ἀπὸ χθὲς στὴν ἀποθήκη.

«Ἄρχισε ἡ μεγάλη ἐργασία...»
(Σελ. 200, στ. γ'.)

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, ἡ Κρινιὼ ἐρώτησε πῶς θὰ περνοῦσαν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας. Αὐτὴ θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ τρέξῃ στὸ δάσος, τώρα ποῦ ὁ πρῶτος της φόβος ἐπέρασε. Ἡ Ἀννέτα ὅμως δὲν τὸ ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπον. Ἀ, μπᾶ! εἶχαν ἀκόμη δουλειὰ καὶ δουλειὰ νὰ κάμουν! Κ' ἔβαλε ἀμέσως τὸν Τερμίτη καὶ τὴν Κρινιὼ νὰ σκάψουν τὸ χῶμα, νὰ τὸ βγάλουν ἔξω καὶ νὰ πλατύνουν ἔτσι τὴ μικρὴ στοὰ ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ ἡ ἴδια.

—Δὲν μᾶς βοηθεῖς καὶ σύ; εἶπε ἡ Κρινιώ.

—Ὄχι, γιατὶ ἐγὼ ἔχω τώρα ἄλλη δουλειά.

Τί δουλειὰ ὅμως, δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς πῇ.

Κ' ἐν ᾧ ἡ Κρινιὼ καὶ ὁ Τερμίτης, θέλοντας καὶ μή, ἄρχισαν νὰ σκάπτουν μέσα στὴν φωλιά, ἡ Ἀννέτα ἐξεκίνησε

γιὰ νὰ φθάσῃ 's ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἤλπιζε νὰ βρῇ ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε.

Πραγματικῶς τὸ θαυμαστὸ καὶ μυστηριῶδες ἔνστικτό της, ὡδήγησε τὴν καλὴ παρθένα σ' ἕνα μέρος ἀνοικτό, ποῦ τὸ ἔβλεπε ὁ ἥλιος. Ἐκεῖ ἤξευρε ὅτι θὰ εὕρισκε λουλούδια κ' ἐπάνω στὰ λουλούδια αὐτὰ θὰ ἦταν μελίγρες,—ζωύφια τόσον ἀναγκαῖα στὴ ζωὴ τῶν μερμηγκιῶν. Ὁ κόπος της δὲν πῆγε χαμένος. Ἐκεῖ-κάτω, σ' ἕνα μικρὸν ὄχθο, ἀγριοτριαντοφυλλιὲς ἐκουνοῦσαν τοὺς κλώνους των στὶς ἀκτῖδες τοῦ ἡλίου κ' οἱ κλῶνοι αὐτοὶ ἦταν γεμᾶτοι τριαντάφυλλα. Ἡ Ἀννέτα ἐσκαρφάλωσε ὡς τὸ πλησιέστερο λουλούδι, ποῦ ἦταν ὁλάνοικτο, μπῆκε μέσα, καὶ μὲ μεγάλη της χαρὰ ἀνακάλυψε στὴν καρδιά του ὁλόκληρο κοπάδι μελίγρες.

Ἐπληρώσασε τὴ μεγαλήτερη καὶ ἐπίεσε μὲ τῆς κεραῖές της τὴν κοιλιὰ τοῦ ἐντόμου. Τότε, στὴν ἄκρη-ἄκρη δύο μικροσκοπικῶν κερατίων, ποῦ ὑπάρχουν στὴν κοιλιὰ τῆς μελίγρας, φάνηκαν δυὸ μικροῦλες σταγόνες ἑνὸς ὑγροῦ, καθαροῦ καὶ πηκτοῦ σὰν τὸ μέλι. Τὸ ὑγρὸν αὐτό, γλυκύτατο, εἶνε εἶδος γάλατος, ποῦ τὸ παράγουν ἡ μελίγρες γιὰ νὰ τρέφουν τὰ μικρά των. Εἶνε λοιπόν, καθὼς εἴπαμε καὶ ἀλλοῦ, ἡ ἀγελάδες τῶν μερμηγκιῶν, γιατὶ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ ποῦ παράγουν, τὰ μερμήγκια ξέρουν νὰ τὸ ἁρμέγουν, καὶ τὸ τρώγουν—ἢ τὸ πίνουν, ὅπως θέλετε,—σὰ γάλα ἀληθινό.

Ἡ Ἀννέτα ἔπιαρε τῆς δυὸ στάλες καὶ τῆς ἔφαγε ἀμέσως. Ἔπειτα, ἀφοῦ ξεκουράσθηκε λιγάκι καὶ δυνάμωσε μ' αὐτὴ τὴν τροφή, ἔπιασε τὴ μελίγρα μὲ τῆς δαγκάνες της, χωρὶς νὰ τῆς κάμῃ κανένα κακό, καὶ πῆρε τὸ δρόμο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν καινούργια της κατοικία.

Ἐκεῖ κοντὰ ἔψαξε καὶ βρῆκε ἕνα χορτάκι ποῦ τὸ λένε ἀρνόγλωσσο ἢ παζί, ἐδιάλεξε ἕνα ἀνθάκι του καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐτοποθέτησε ἐπάνω 's αὐτὸ τὴ μελίγρα. Τὸ ζωύριο, ἀφοῦ συνῆλθε ἀπὸ τὴ ζάλη τοῦ παράξενου ταξειδιοῦ του, ἐπανέλαβε τὴ συνηθισμένη του ἀσχολία, δηλαδὴ ἄρχισε νὰ τρώγῃ. Ἡ Ἀννέτα, ἀφοῦ ἠσύχασε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ξαναγύρισε στὴν ἀγριοτριανταφυλλιὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πῆρε κ' ἐκουβάλησε δεύτερη μελίγρα. Ἔπειτα ἄλλη, κ' ἔπειτα ἄλλη..

(Ἕπεται συνέχεια). *Γρηγ. Ξενόπουλος.*

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὁ Μάης μ' ἀνθόπλεκτο πέπλο καὶ πάλι
Γεμάτο ἀρώματα τὴ γῆ ἔχει ντύσει,
Ὁ ἥλιος χρυσάκτινος τὴν περιβάλλει
Κι' ὕμνο ἐναρμόνιο τονίζει ἡ κτίσι.

—

Τρέξτε, προσμένει σας μεσ' 'στὴν ἀγκάλη
Τὴ λουλουδένια της μ' ἀγάπη ἡ φύσι,
Μὲ μύρων ἀνθινων αἰθέρια ζάλη
Τὶς πίκρες κι' ἔννοιες σας θ' ἀποκοιμήσῃ.

—

Τώρα, ποῦ ὁλόγλυκα ψάλλουν τ' ἀηδόνια,
Ποῦ μύριες ἡ ἄνοιξι χαρὲς σκορπίζει,
Γιορτάστε... Θάρθουνε γοργὰ τὰ χιόνια...

—

Κι' ὅσο τοῦ βίου σας ὁ Μάης ἀνθίζει,
Δρέψτε τὰ ρόδα του... Πετοῦν τὰ χρόνια
Κι' ἡ νειότη ποῦφυγε πιὰ δὲν γυρίζει.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὀπτικὴ ἀπάτη.

Δὲν νομίζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε νάνος, ἢ μᾶλλον ὅτι ἔχει κεφάλι, κορμὸν καὶ χέρια μεγάλου ἀνθρώπου, πόδια δὲ παιδικά; Καὶ ὅμως δὲν πρόκειται περὶ τέρατος. Εἶνε ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἀνθρώπου κανονικωτάτου, ληφθεῖσα ἀφ' ὑψηλοῦ. Εἰς τὰς φωτογραφίας τῆς κηδείας τοῦ βασιλέως, ποῦ ἔγειναν ἀπὸ ὑψηλὲς ταράτσες, πολλὰ τέτοια τέρατα εἰμπορεῖτε νὰ ἴδῆτε.

Γιγαντιαῖος χαυλιόδους

Ὁ χαυλιόδους, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας, εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους καὶ ἀνήκει -δηλαδὴ ἀνῆκεν- εἰς ἕνα ἐλέφαντα τεράστιον. Περὶ τοῦ μεγέθους του εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε, παραβάλλοντες αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποβαστάζει. Πόσα πλῆκτρα κλειδοκυμβάλου θὰ γίνουν μὲ αὐτόν!

Καρποὶ ἐπὶ κορμοῦ

Ἕνας κηπουρὸς τῶν περιχώρων τῶν Βρυξελλῶν, εἶχε τὴν σπανίαν τύχην νὰ δρέψῃ δύο ὡραιότατα ἀχλάδια, τὰ ὁποῖα ἐξεφύτρωσαν συγχρόνως ἀπὸ τὸν κορμὸν μιᾶς μεγάλης ἀχλαδιᾶς, ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ὅπως τὰ δείχνει ἡ ἀπέναντι εἰκών.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

ΚΟ	ΣΙ	ΛΕΥ	ΚΟΣ
ΚΑΣ	ΧΡΥ	Ο	Υ
ΓΥ	ΡΕΙ	ΔΡΑΡ	ΡΟΣ
ΧΑΛ	ΣΟΣ	ΡΟΣ	ΤΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ πιστελέσουν τέσσαρα μέταλλα.

β.) Μαγικὴ Εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

Ποῦ εἶνε τὸ γατάκι αὐτοῦ τοῦ ἱππότου;

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

Pie..e ,ui .oul. n' a.as.e p.. m.u..e

Νἀναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 23ου φύλλου

α') Ἡ χήνα σχηματίζεται εἰς τὴν ποδιά της, καὶ φαίνεται ἂν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις.— β') Loin des yeux, loin du cœur.—γ') Ἡράκλειος, Κωνσταντῖνος, Βασίλειος, Ἰουστινιανός, Λέων.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Αἱ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἀπὸ τὴν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν τοῦ 22ου φυλλαδίου]

(*Ἀπὸ τὰς «Περιστερὰς»*)

Ὁ Δωδωναῖος εἶνε συνομήλικος μὲ τὸν παππού μου ;

— Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤμουν παιδί, λέγει ὁ παππούς μου.

— Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤμουν παιδί, λέγει καὶ ὁ Δωδωναῖος.

Προλαμβάνω νὰ εἴπω, ὅτι γαλλικὰ δὲν ξεύρω.

(*Ἀπὸ τὸ «Μεγάλο πουλί»*)

Ἂν δὲν εἶνε ἀφελὴς ἡ Ἀφελὴς Ξανθούλα, εἶνε δύτης...ἀλλέως δὲν ἐξηγεῖται πῶς θὰ δεχθῇ ἕνα τέτοιο ἀφιέρωμα ἐκεῖ ποὺ ἔπεσε ! Ἀι κακία.

(*Ἀπὸ τὴν «Αὐγὴ πρωτομαγιᾶς»*)

Σὲ ἐξορκίζω, ἥλιε, μήν ἀκούσῃς τὸ Μικρὸ Χελιδονάκι...τῶπε γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξία. Σὲ ἱκετεύω μὴ σκάσῃς
νὰ μὴ χαθῇ ἡ πλάσις

(*Ἀπὸ τὰς «Ἐντυπώσεις»*)

Ἡ Ἡρωϊκὴ Σάμος κάθεται. Ἡ πεταλούδα πετᾷ ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι. Ἡ πρώτη λέγει πῶς ἡ δευτέρα δὲν κάμνει τίποτε!

(*Ἀπὸ τὴν «Ἕνωσίν μας»*)

Ἀμήν.

(*Ἀπὸ τὴν «Βροχὴ τοῦ Μάρτη»*)

Φαντάζομαι τὴν ἀνήσυχη βροχή, ἀφοῦ ἡ ἥσυχη κτυπᾷ τὰ τζάμια καὶ ἀκούεται ἀπὸ τὴν μισοκοιμισμένη Πέννα τῆς Διαπλάσεως !

(*Ἀπὸ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα»*)

— Μπαμπᾶ, αὐτὰ τὰ λέγουν ἡ Ἀφελὴς Ξανθούλα, ὁ Τάκης καὶ ὁ Ντίνος ἢ ἡ Μικρὰ Ἀριστοκράτις, ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα καὶ ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος;

Πατρίς μας Ἑλλάς

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἕνας γέρος βιολιστής, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου καθιομένος, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ μαλάξῃ τοῦ κόσμου τὴν ἄπονη καρδιὰ μὲ τὸ φτωχὸ βιολί του. Κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε. Ἀὲς κ' ἔβγαινεν ἀπ' τὰ στήθια του τὸ κλάμα τοῦ βιολιοῦ του, μὰ οἱ διαβάτες τίποτε δὲν ἔνοιωθαν. Ἂν ἦταν θεονήστικος, ἂν ἔσβυνεν ἀπ' τὴν πεῖνα, κανένας δὲν τὸ ἔβλεπε. Κ' ἔπαιζεν, ἔπαιζεν ἀδιάκοπα ὁ γέρος.

Ὁ ἥλιος πιὰ ἐπήγαινε νὰ δύσῃ καὶ ἔσερνε μαζί του καὶ τὲς ὕστερες τοῦ γέρου ἐλπίδες. Ἀφῆκε τότε χάμω τὸ βιολί, ἔγυρε ὀπὰ στήθια του τὴν κάτασπρή του κεφαλὴ καὶ σὲ μαῦρες σκέψεις παρεδόθηκε. Μόνος κ' ἔρημος στὸν κόσμο, τί τάχα νἀθελε εἰς τὴν πικρὴν αὐτὴ ζωή ; Τὸ βιολί, ὁ μόνος σύντροφός του, κ' αὐτὸ πιὰ τόν εἶχε παραιτήσῃ, κ' αὐτὸ πιὰ τίποτε δὲν τοῦδινε νὰ ζῇ.

Εἶχε πιὰ βραδυάσῃ, ὅταν ὁ γέρος σηκώθηκε. Ἐστέναξεν ἀπὸ καρδιᾶς κ' ἐκάρφωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανό: «Θεέ μου, παρηγόρα με τὸν ἄμοιρο» ἐπαρακάλεσε βαθειὰ καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα ἐκίνησε γιὰ τὴν καλύβα του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ γέρος ἦταν πεθαμένος, μὲ τὸ βιολὶ στὸ πλάι του σπασμένο.

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

3. ΜΕΣΟΥΡΑΝΗΜΑ

Ζέστη παντοῦ ἀνοιξιάτικη...Οἱ ρεμματιές, [οἱ κάμποι,
τὰ βράχια, οἱ πέτρες, οἱ πλαγιές, ὅλα— [θαρρεῖς—ντυμένα
μὲ μιὰν ἀφάνταστη ἐμμορφιά... Μεσου- [ρανεῖ καὶ λάμπει
φλέγεται ὁ ἥλιος... Φεύγουνε τὰ σύννεφα [διωγμένα...

—

Πνιγμένος κάθε ἀντίλαλος τοῦ πιστικοῦ [ἡ φλογέρα,
τὰ κουδουνάκια, πού,—σκυφτὰ—τὰ πρό- [βατα χτυποῦνε,
βόσκοντας,—ὅλα εἶνε σβυστὰ στὸν πυ- [ρωμένο ἀγέρα...
Ὅλα θαρρεῖς σὲ ὠκεανὸ ἀκτίνων κολυμ- [ποῦνε...

—

Στάνες, καλύβες, σύδενδρα, ρέμματα, μο- [νοπάτια...
Τὰ χελιδόνια τρίζουνε οἱ πετεινοὶ λα- [λοῦνε...
Σπάζουν οἱ πάγοι στὰ βουνὰ καὶ γίνον- [ται κομμάτια...

—

Τίποτα πένθιμο, βουβό, βαρὺ δὲν ἔχει [μείνει...
μέσ' 'στοῦ ἥλιου τὸ ξεφάντωμα. . γελοῦν, [φεγγοβολοῦνε
ἡ χρυσοπράσινη Ἄνοιξι, παντοῦ, καὶ ἡ [Καλωσύνη...

Τέλλος Ἄγρας

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Λέγεται, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος XIII, κατὰ ζοῦ ὁποίου ἐγένετο ἐσχάτως νέα δολοφονικὴ ἀπόπειρα, ἔχει μίαν περίεργον συλλογήν.

Φυλάττει δηλ. τὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν οἱ ἑκάστοτε ἀποπειραθέντες νὰ τὸν δολοφονήσουν.

Μεταξὺ ἄλλων, ὑπάρχει ἡ θηλὴ τοῦ biberon, τὴν ὁποίαν εἶχον δηλητηριάσει διὰ νὰ τὸν φονεύσουν ὅτε ἦτο νήπιον. Ἡ ράβδος ἑνὸς αὐλικοῦ, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας θὰ τὸν ἔβρινε μονόφθαλμον. Τεμάχια τῆς βόμβας τῆς Βαρκελώνης. Δέρμα ἑνὸς ἐκ τῶν ἵππων τῆς ἁμάξης, τῆς ὁποίας ἐπέβαινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἕτερον τεμάχιον τῆς ἁμάξης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο μετὰ τοῦ Προέδρου Λουμπὲ ἐν Παρισίοις. Παντὸς εἴδους πράγματα, συλλεγέντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῆς βόμβας, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔρριψεν εἰς ἀναρχικὸς ἐντὸς ἀνθοδέσμης, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Τέλος μάχαιραι, ἐγχειρίδια καὶ ἄλλα ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἀνεκάλυψεν ἡ ἀστυνομία ἐπὶ δισφόρων συνωμοτῶν.

(*Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ*). *Πόθος τῆς Ρόδου*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ ἐν Πύργῳ τώρα αἰχμάλωτος Τοῦρκος ἀξιωματικὸς Σουκρῆ, ὅταν ἦτο εἰς τὸ Μπιζάνι, ἔτυχε νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἕναν εὔζωνον, καταγόμενον ἐκ Πρεβέζης.

Ὁ Σουκρῆ ἐκάλεσε τότε τὸν εὔζωνον διὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

—Parlez - vous français; ἀστεϊζόμενος τῷ λέγει.

Καὶ ὁ εὔζωνος μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀφέλειαν :

—Ἀπ' τὴν Πρέβεζα, ἐφέντιμ!

Ξίφος τοῦ Κωνσταντίνου

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

(Ἀπὸ τὴν Συλλογὴν τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους)

Σταθερὰ ἀπόφασις ἰσοδυναμεῖ μὲ βαθυτάτην σοφίαν.

***

Περισσότερον κόπον προξενεῖ ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἀκαταστασία, παρὰ ἡ τάξις καὶ ἡ φιλεργία.

***

Εἰς κάθε πρᾶξίν σου, πρῶτα ἐξέταζε ποῖον εἶνε τὸ καθῆκόν σου καὶ ἔπειτα ποῖον εἶνε τὸ συμφέρον σου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης περιγελᾷ τὴν μικράν του ἀδελφὴν διότι δὲν ξέρει πόσα λεπτὰ κάμνουν δύο δραχμαί.

Κ' ἐκείνη, μὲ θυμό :

— Γιὰ τέ μου ἐσύ, ἔξυπνε, πόσα λεπτὰ κάμνουν πέντε ἄνθρωποι ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας

***

Νηπιακὴ ἀπορία.

—Εἶνε ἀληθεια, μπαμπᾶ, πῶς εἴμεθα καμωμένοι ἀπὸ χῶμα;

—Ναί, παιδί μου.

—Λοιπὸν ὅταν βρέχῃ, γιατί δὲν γινόμαστε λάσπη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

***

Ὁ μεγαλειότερος ἀδελφὸς τοῦ Τοτοῦ λέγει στὸν πατέρα του :

—Μπαμπᾶ, ἔχω μυωπία.

Καὶ ὁ λαίμαργος Τοτός:

—Δός μου καὶ μένα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνείρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14ην Μαΐου 1913.

Μυροβόλε Ἄνοιξις, θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἐδῶ πῶς γίνεται ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν; Ἀδύνατον. Σὲ παραπέμπω μόνον εἰς τὸ Ιβ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς τὸ ἴον φύλλον αὐτοῦ τοῦ τόμου. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅλα ἐν ἐκτάσει καὶ σαφηνείᾳ.

Καλὰ κάμνεις νὰ μελετᾷς, *Ἥρω τῆς Αὔριον*, ἀφοῦ σᾶς εἶπεν ὁ κ. Γυμνασιάρχης, ὅτι αἱ ἐξετάσεις φέτος θὰ εἶνε πολὺ αὐστηραί. Φέτος; Ἀλλὰ καὶ πότε, ποῖον χρόνον καὶ ποῖον αἰῶνα, δὲν ἤσαν; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐνθυμοῦμαι...

Ἐπειδὴ μερικοὶ καθυστεροῦν πολὺν καιρὸν τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν,—λαμβάνουν δηλαδὴ ἀπὸ ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους προτείνουν ἀνταλλαγήν, ἀλλὰ δὲν τοὺς τὰποδίδουν γρήγορα,—ἡ *Μικρὰ Ἀριστοκράτις* μοῦ ὑποδεικνύει ἕνα μέτρον λαμπρόν: Νὰ κρατῶ τὰ τετράδια τῶν δεχομένων τὴν πρότασιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου· νὰ εἰδοποιῶ τοὺς προτείνοντας διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας ποῖοι τοὺς ἔστειλαν τετράδια· καὶ ἀφοῦ στείλουν καὶ αὐτοί, τότε μόνον νὰ τὰ διαβιβάζω συγχρόνως. Εἶνε φασαρία, ἀλλὰ θἀποφασίσω νὰ τὸ κάμω. Ὄχι ὅμως ἀπὸ τώρα, διότι πρέπει νὰ μεταβληθῇ ὁ Κανονισμός.

Εἶνε λάθος ποῦ τὸ κάμνουν πολλοί. Κλίνουν ὁ Εὔζων τοῦ Εὔζωνος, ἀντὶ ὁ Εὔζωνος τοῦ Εὐζώνου, ὅπως εἶνε τὸ ὀρθόν. Ἀκοῦς, *Πατριωτικὲ Πόθε*; Τὸν Εὔζωνον νὰ λέγῃς καὶ ὄχι καὶ τὸν Εὔζωνα, ὅπως τὸ εἶδα εἰς τὸ γράμμα σου. Πὲς εἰς τὸν Π. Μ. ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔλαβα καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀπήντησα.

Θὰ εὐχαριστηθῶ κ' ἐγώ, *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης*, ἂν θὰ εἶσαι τώρα τακτικὴ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Ἡ φίλη, διὰ τὴν ὁποίαν μ' ἐρωτᾷς, ὑποθέτω ὅτι ἔχει ἐπάνω-κάτω τὴν ἡλικίαν σου καὶ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν σου. Ἀλλὰ τί θὰ βγάλῃς ἀπὸ αὐτό;

Βέβαια, *Ἀπελευθερωθεῖσα Μυτιλήνη*, καὶ δύο, καὶ περισσότερα ψευδώνυμα εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ κανείς, φθάνει νὰ τὰ πληρώσῃ. Χαίρω διότι ὁ ἐνθουσιασμός σου εἶνε «ἀκράτητος» καὶ ἀντασπάζομαι τὰς ἀδελφάς.

Ἀλατσατιανὴ Μεξικάνα, πῶς νὰ τοβάλω εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Μαΐου, ποῦ τὸ ἔλαβα τόσον ἀργά! Πρέπει νὰ ὑπολογίζῃς καὶ τὴν ἀπόστασιν ποῦ μᾶς χωρίζει καὶ τὴν καθυστέρησιν κανενὸς ταχυδρομείου. Δι' αὐτὸ ἀπόφευγε τὰ ἐπίκαιρα.

Κ' ἐγὼ μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαριστησιν διαβάζω τὰ γράμματά σου, *Μακρυνὲ Πατριῶτα*, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔρχονται ἀπὸ τόσο μακρυά. Καὶ μάλιστα ἀπὸ μέρος ὅπου δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς σας. Μὰ διατί κόμνεις διάκρισιν; Ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ξεχωρίζομεν τοὺς ἐλευθέρους ἀπὸ τοὺς ἀλυτρώτους. Ἐλπίζομεν μόνον ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ αὐτοί.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Φιλόπατρις Καρδία*, *Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία*, *Ἀυδία Λίθος*, *Δοξασμένη Ἑλλάς* (τὰς Ἀσκήσεις στέλλε ταχυδρομικῶς, ὑπὸ ταινίαν, ὡς χειρόγραφον) *Γλυκὴ Στοργή*, *Πουπουλένια*, *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Μπουμπουλίνα*. Τὰ σημερινὰ Ἀποτελέσματα δὲν ἀφίνουν τόπον δι' ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ἔχῃ παράπονον ὁ *Τέλλος Ἄγρας*, ἂς εἴπω, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν ὑπερῆρεσαν τὰ ποιήματα τῆς *Κρητικοπούλας* διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλῆ καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὸν προβιβασμόν της.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὸ Βασιλιά μας» τῆς *Βασιλόπαιδος Ναυσικᾶς*.—«Μιὰ γιορτὴ» τῆς *Γλυκὴς Στοργῆς*.—Διάφορα τῆς *Τοσύχτρας*.—«Ἡ Σελίς μας» τοῦ *Φάωνος*.—«Τὸ στεφάνι» τῆς *Ἀλατσατιανῆς Μεξικάνας*. — «Μεγάλη μύτη» τοῦ *Μακρυνοῦ Πατριώτου*.—«Τὸ κλάμα τοῦ Γκιόνη» τῆς *Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος*.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐαρινὴ Πρωϊα»—«Ἡ φύσις εἰς τοὺς πεσόντας».—«Τί ἀξίζει ἡ πληγή».—«Ἀπότομος ἀλλαγή».—«Ἡ νέα Πριγκίπισσα» (ἀτεχνα).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 133ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 4 Αὐγούστου 1912, πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Αὐγούστου—Νοεμβρίου 1912 δημοσιευθεισῶν 178 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ρόδου Μοσχοβόλημα***, 150 [9+6Ε].—*(Ἴσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Ἄλκηστις*, 146 [9+6Ε].—*Κάρμεν*, 142 [8+6Ε].—*Λεωνίδας Ξ. Βλασσός*, 142 [8+6Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Νησιωτοπούλα***, 132 [8+6Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*, 124 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γλυκὴ Στοργή*, 117 [7+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα*, 64 [4+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Νέλκε*, 43 [3+2Ε].—*Ψαροπούλα τῆς Λέσβου*, 45 [3+3Ε].—*Ὑγρὴ Ἰδέα*, 41 [3+2Ε].—*Πανταχοῦ Παρών*, 33 [2+1Ε].—*Ἄγνωστος*, 25 [2+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ζιζάνιον Συριανοῦ Παρθεναγωγείου*, 158 [9+6Ε].—*(Ἴσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν φωτογραφίαν των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν : *Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, 150 [9+6Ε].—*Τέλλος Ἄγρας*, 135 [8+5Ε].—*Νίκη τοῦ Παιωνίου*, 138 [8+5Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 149 [9+6Ε].—*Σεληνοπούλα*, 153 [9+6Ε].—*Βασίλισσα τῆς Κύπρου*, 142 [8+6Ε].—*Κλώνος Μυρσίνης*, 130 [8+6Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ἐθνικὴ Πίστις***, 123 [7+5Ε].—*Χρυσόμαλλον Δέρας*, 113 [7+5Ε] —*(Ἴσότιμοι*, δικαιούμενοι νἀγοράσουν, ἀντὶ δραχμῶν 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. : *Ἥρως τοῦ 21*, 106 [6+6Ε].—*Πανελλήνιος Πόθος*, 115 [7+6Ε].—*Β. Ν. Ματθόπουλος*, 112 [7+4Ε].—*Ἀλύτρωτος Ἑλλάς*, 117 [7+6Ε]. *Φίλεργος Χελιδών*, 106 [6+6Ε].—*Κυδωνιάτης*, 106 [6+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Τούλα Γ. Παπαχρονοπούλου*, 94 [6+5Ε].—***Φθινοπωρινὴ Λύσις***, 89 [5+5Ε].—*Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, 89 [5+5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Μπουμπουνάκι*, 52 [3+2Ε].—*Δορκάς*, 57 [4+3Ε]. —*Βοσπορεία Λύρα*, 73 [5+3Ε].—*Ἄρμα τοῦ Ποσειδῶνος*, 78 [5+3Ε].—*Ἀρχαία Δόξα*, 71 [4+5Ε].—*Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου*, 75 [5+5Ε].—*Μέλλων Πρωθυπουργός*, 44 [3+2Ε].—*Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, 75 [5+6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ρόδον τοῦ Μαΐου*, 33 [2+3Ε].—*Πόθος τῆς Κρήτης*, 25 [2+1Ε]. —*Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*, 27 [2+1Ε].—*Εὐθύμιος Τσυγκαλίδης*, 26 [2+1Ε].—*Χρυσοπηγήτισσα*, 30 [3+3Ε].—*Ἀττικὴ Δύσις*, 33 [2+2Ε].—*Νίκος Προβατόπουλος*, 33 [2+3Ε]. —*Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ*, 24 [2+1Ε].—*Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, 43 [3+2Ε].—*Βραχνοκόκορας*, 23 [2+1Ε].—*Κυπρία Δεσμῶτις*, 21 [2+1Ε].—*Ἑκάτη* 38 [3+3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους*, 139 [8+6Ε].—*(Ἴσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν φωτογραφίαν των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ, καὶ νἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: *Συλφίς*, 138 [8+6Ε].—*Συριανὴ Αὔρα*, 158 [9+6Ε].— *Ζεφυρίτις*, 134 [8+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου*, 75 [5+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Υἱὸς τῆς Σεμέλης*, 40 [3+2Ε].—*Βράχος τοῦ Ζαλόγγου*, 28 [2+2Ε].—*Πατριὸ Ναυτόπουλο*, 49 [3+5Ε].—*Ἀνθισμένη Πασχαλιά*, 34 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*, 23 [2+2Ε].—*Μάντις Κάλχας*, 24 [2+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς : *Μικρὰ Ἀριστοκράτις*, 6 [1Ε].—*Παρήγορος Ἄγγελος*, 11 [1Ε].—*Πηγὴ Ἀγάπης*, 15 [1+1Ε].—*Ἡεροειδής*, 8 [1Ε].—*Φλοίσβος τῆς Θαλάσσης*, 8 [1Ε] —*Αἷμα τῆς Ἐλευθερίας*, 8 [1Ε].—*Ἀφελὴς Ξανθούλα*, 6 [1Ε].—*Ἀθηναῖος Ἱππότης*, 8 [1Ε].—*Ἀττικὸς Οὐρανός*, 15 [1+2Ε].—*Πυγμαλίων*, 11 [1+1Ε].—*Θαλῆς*, 9 [1+1Ε].—*Ἐλένη Ἰατροπούλου*, 7 [1+1Ε].—*Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, 17 [1+1Ε].—*Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, 9 [1+1Ε].—*Ἀυδία Λίθος*, 17 [1+2Ε]. *Στέφανος Ἐλαίας*, 11 [1+1Ε].—*Ἑλληνόπαις*, 6 [1Ε].—*Δὸν Κολοκύθας Πάτερας*, 6 [1Ε]. —*Ναπολέων Βοναπάρτης*, 11 [1+1Ε].—*Μιμοζα*, 1.—*Ξανθομάλλης*, 11 [1Ε].—*Αἰκατερίνη Ε. Νικολαΐδου*, 3 [1Ε].—*Φωτεινὴ Ε. Νικολαΐδου*, 3 [1Ε].—*Παπάκι*, 5 [1Ε].—*Ἔνδοξον Σοῦλι*, 11 [1+1Ε].—*Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας*, 8 [1+1Ε].—*Αὔρα τῆς Μεσογείου*, 6 [1Ε].

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : *Αἰμοσταγὴς Κρήτη*, ἀ. *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, κ. *Ἑλληνικὸς Στόλος*, κ. *Ἀθάνατα 1821—1912*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὀβολεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ

λέξις.—Προτείνωμ μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀττικὴ Δύσις* (0) μὲ *Ὠραιοπαθῆ, Τέλλον Ἄργων, Μικρὸ Χελιδονάκι*·—ἡ *Μυροβόλος Ἄνοιξις* (0) μὲ *Δοξασμένην Ἤπειρον, Ἥρωα τῆς Ἀθρίου, Τολμηρὸν Ἀεροπόρον*·—ἡ *Πουπουλένια* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν, Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Ἀφελῆ Ξανθούλαν*·— ὁ *Ναύαρχος Μιαούλης* (0) μὲ *Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ζηλωτὴν τοῦ Δημοσθένους.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρῆστον Γ. Κάνταν* (ὄχι, εἰς τὸν ἀγοραστὴν δὲν ἐπιτρέπεται· ψευδώνυμον·) *Ἐθνικὸν Ὀνείρον* (ἔστειλα ὀκτὼ τετράδια·) *Θριαμβεύοντα Μεγαλοϊδεάτην* (καλῶς ἦλθες καὶ χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Ἐν Τούτῳ Νίκα* (ἔστειλα·) *Πανελλήνιον Ὄνειρον* (τετράδιόν του σοὶ ἔστάλη·) *Ἀκροκόρωνθον* (εὔχομαι περαστικὰ καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι* (φωσκά, μίαν ψῆφον ἔχει καθένας, ὅσα καὶ ἂν εἶνε τὰ ψευδώνυμά του·) *Φάωνα* (δυστυχῶς, ὄχι εἰμπορῶ νὰ τὸν δημοσιεύσω·) *Γενναῖον Πυροβολητὴν* (ἔχει καλῶς· εἰς ἓν φύλλον λυσοχάρτου γράψε τὴν συμπληρωματικὴν λύσιν καὶ στεῖλέ την· τότε θὰ ληφθῇ ὅπ' ὄψει·) *Τέλλον Ἄργων* (αὐτὴ δὲν εἶνε δικαιολογία· ρυθμίζει κανεὶς τὴν ἀπάντησίν του μὲ τὸν χῶρον ποῦ ἔχει· διὰ τὸ ἄλλο ἔχεις δίκηο· ἡ Ἀγλαία δὲν εἶνε Μοῦσα, ἀλλὰ μία τῶν Χαρίτων· ὥστε ἡ ὑπ' ἀριθ. 121 Ἄσκησις εἶνε λανθασμένη·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (χαίρω πολύ· αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς, δὲν ἔχουν·) *Κυπρίαν Δεσμώτιδα* (ἔστειλα·) *Μαρίκαν Π.* (ἐλήφθη·) *Σπάθην τοῦ Διαδόχου* (ἔστειλα· μεταφράσεις στεῖλέ μου· παίγνια ἀγγλικὰ ὄχι·) *Ζιλὲ* (ὄχι δά! καὶ ἂν ἀπερρίφθη,—ποῦ δὲν ἐνθυμοῦμαι—δὲν εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καλλίτερον;) *Ἀττικὴν Δύσιν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἱππότην τοῦ Μεστρᾶ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14ην Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

187ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

262. Δεξίγριφος

Στῶν ἐπιστημῶν τὸν κύκλον
Καὶ ἐγὼ συναριθμοῦμαι
Κ' ἐκ τριῶν μερῶν τοῦ λόγου
Ἡνωμένων συγκροτοῦμαι.
Πρόθεσις εἶνε τὸ πρῶτον,
Ἄρθρον εἶνε τὸ μεσαῖον
Κι' ἀριθμητικὸν τὸ τρίτον,
Δηλαδὴ τὸ τελευταῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

263. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε νὶ καὶ βάλε σὶ
Καὶ θὰ ἰδῇς αὐτοστιγμεί,
Ἀπὸ κάτω σκοτεινό,
Φῶς γλυκὺ στὴν οὐρανό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείρας Ἑλλάδος

264. Αἴνιγμα

Μηχανὴ τὸ ἀρσενικόν μου,
Νῆσος δὲ τὸ θηλυκόν μου,
Καὶ καρπὸς τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθεραδελφίας Μακεδονίας

265. Γωνία

```
      + * * * *  = Ὄνομα γυναικός.
    * + * * *    = Νῆσος.
  * * + * *      = Ἀρχαῖος Βασιλεύς.
    * + * * *    = Νῆσος.
      + * * * *  = Νομοθέτης.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μῆνα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιαννάκη Παπανικολάου

266. Κρυπτογραφικὸν

```
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαία πόλις.
2 5 6 7 8       = Ὠδικὸν πτηνόν.
3 2 1 5         = Ποτόν.
4 2 3 2         = Αἴσθημα.
5 4 7           = Φυσικὸν φαινόμενον.
6 7 8           = Ποταμός.
7 3 2           = Χρονικὴ διαίρεσις.
8 2 3 1 5       = Ἰχθύς.
```

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Φεγγάρι

267—269. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ποταμῶν

1.—Εἰς τὴν τάξιν σας, πόσοι ξανθοὶ εἶνε;
2.—Κῶτσο, πῶς; ἄρρωστος εἶσαι καὶ σήμερα;
3.— Στὴ λεμονάδα μου ἔβαλες σόδα πάρα πολλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας

270. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν εὐρωπαϊκοῦ κράτους. Τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, βαθμόν:

1. Ἀργάτος Θεός. 2, Χώρα τῆς Βαλκανικῆς. 3, Οὐράνιον σῶμα. 4, Οἶκος Θεοῦ. 5, Οἶκος Βασιλέως. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

271. Μικτὸν

**-πυτς-ει-ς-οιο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

272. Γρῖφος

```
        οἶκε                    ἴσος
  οἶκε        οἶκε        ἴσος        ἴσος
        Λεία                    ἦν
  οἶκε        οἶκε        ἴσος        ἴσος
        οἶκε                    ἴσος
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλίου Ἔκτορος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

126. Ἀνάφη (ἄν, ἀφή.)—127. Χὴν-μὴν.—128. Λέων.

129.
```
        Λ   Σ   Σ   Σ
      Σ   Ο   Ο   Ο
    Σ   Η   Κ   Β
  Η   Υ   Π   Ι   Υ   Α   Υ   Α
Ν   Κ   Λ   Κ   Τ
        Ο   Ο   Ο   Ο
          Ν   Σ   Σ   Σ
```

130.
```
Σ Α Λ Α Μ Ι Ν Ι Α
  Η Λ Ο Υ Τ Ω Ν
    Κ Α Σ Ο Σ
      Ε Ι Σ
        Α
```

131. Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἔκτι γέλα.—132. Οὐδὲν κρυπτόν, ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· (οὐδ ἐν κρὶπ-τῷ νόου φ' ἅνερ ὧν-γ' ἐν εἰς-ετέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια, προτιμῶ πολεμικὰ καὶ τοπεῖα. Ἡ διεύθυνσίς μου: *Ἀττικὴν Δύσιν*, Poste-restante, Πειραιᾶ.

Ὀνειρῶδες *Βάλς*, διατί ἐπαύσατε ἄνευ προειδοποιήσεως ἀλληλογραφίαν; καὶ σεῖς, *Φυσιολάτρις*; — *Ἀττικὴ Δύσις.*

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσους μὲ ἐψήφισαν εἰς τὴν Α' Προκριματικὴν Ἐκλογήν, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν Σύλλογον «*Θρίαμβον*» διὰ τὴν ὑποστήριξίν του. — *Ἀττικὴ Δύσις.*

Ἑλληνόπουλα! Ἂν μέσα σας ρέει αἷμα γνήσιο Ἑλληνικό, ψηφίσατε *παντάπασι* τὸ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ζήτω τὸ *Πανελλήνιον Ὄνειρον!* Ὅλοι ψηφίστε το.—*Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι* κλπ.

«ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ»

Παράρτημα Σπάρτης: Πρόεδρος: *Ἀπελευθεραδελφία Μακεδονία*, Γραμματεύς: *Μικρὸ Χελιδονάκι*, Ταμίας: *Δοξασμένο Κρητικόπουλο*, Σύμβουλοι: *Ἑλληνικὸς Στρατός, Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς.* — Ἐπικροῦται: *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι.* (*ΙΓ' 191*)

Τὸ *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι* ἀνακηρύσσεται Γενικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ «*Δοξαστικοῦ Κόμματος*». Ζήτωωω... (*ΙΓ', 192*)

Ἐμπρός παιδιά, μὲ τὸ «*Δοξαστικὸν Κόμμα.*»—*Ἑλληνικὲ Στρατέ*, ποία ἡ διεύθυνσίς σου; —*Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι.* (*ΙΓ', 193*)

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, *Ζηλωτὰ τοῦ Δημοσθένους*, σοὶ εὔχομαι χρόνια πολλά. *Ναύαρχος Μιαούλης.* (*ΙΓ', 194*)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαιωνίσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 201).

ΑΘΗΝΩΝ: Γενναῖος Πυροβολητής, Ἰσμήνη Αμπεράκη, Κούλα Ἀθ. Γερογιάννη.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαΐτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φανὴ Παναγιωτοπούλου.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Ι. Ἰωαννίδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀθανασ. Δ. Κονιάρης, Γεωρ. Κ. Γιαννόπουλος, Νικολ. Βλ. Κόλιας, Μαρία Ι. Γεωργῆ.
ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: Ἐλένη Ν. Τσιμαράτου, Ρουμπίνα Ε. Κωνσταντακάτου, Ἐλβίρα Α. Λιβιεράτου.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Κλεομ. Γ. Κοτσοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία, Καλλιόπη Γ. Δαμάσκου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σόλων Ν. Σπυρόπουλος.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γεώργ. Χαρ. Ζαγούρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ι. Σπανός, Ἰωαν. Γ. Νάστας, Νικ. Ι. Σπάλας, Γεώργ. Γ. Καβρακούδης, Δ. Ε. Ὀλύμπιος, Ζάχος Ἀλ. Ζάχος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἰθάκῃ Γ. Κ. ΚΟΛΑΪΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Ἀλεοτάζει δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.